

Recança

És força conegut que en la dècada dels «feliços» anys vint Vilassar de Mar encara vivia l'època daurada de l'estiueig, i podia enorgullir-se de la notorietat, tant en el camp artístic com en l'econòmic o polític, de molts d'aquests vilassarencs de temporada. Un d'ells fou Carles Soldevila (1892-1967), escriptor, poeta, dramaturg, periodista, assagista... de reconeguda vàlua. La revista local L'Ona (any II, núm. 13, Vilassar de Mar, 8 de gener de 1927) li publicà l'article que avui copiem, «escrit expressament per a L'ONA», com aclareix una nota a peu de plana.—BAS.

He passat cinc estius a Vilassar. Puc dir que el conec? Me'n dubto molt. No hi he estat completament aquesta cosa absurda que es diu un estiuejant, un membre de la colònia. Fet i fet, a Vilassar, com a Barcelona, he dedicat la major part de les hores del dia a l'escriptura i a la lectura. Però, què sé de la vida íntima de Vilassar? Res.

El qui viu en el món de la ficció literària, no viu gaire en el món de la realitat que el volta. Precisament, recordo que a la casa que tenia llogada al carrer de Sant Andreu, durant tot un estiu vaig escriure la meua novel·leta per a nois *Lau o Les aventures d'un aprenent de pilot*, que es descabdella a la Patagònia, a la Pampa, a l'Amazones, a tota l'Amèrica del Sud. Això vol dir que durant moltes hores del dia, en lloc de veure-us a vosaltres, amables vilassarencs, veia indis salvatges amb cinyell de plomes, parkas de la pampa amb calces de pell de be, negres del Brasil que fatalment s'havien de dir Pancho o Domingo... Això vol dir que sovint, en lloc de veure la vostra mar que l'estiu es torna mansa i somrient, veia la mar del Sud, al cap d'avall del continent americà, on les onades abasten les màximes altituds, o bé l'Amazones, quan neix en les estribacions de la serralada andina, amb ràpids vertiginosos i congostos magnífics...

Ah, confesseu que l'ofici d'escriptor és un ofici ben absurd. Un hom hi cerca sempre el que no té. Etern malcontent, abandona la realitat immediata per emigrar lluny, a terres que tal vegada no coneix i que ha d'inspirar a base de suggestions pobres i de dades insegures. O bé, etern esmena-vides, s'entesta a deformar els homes i les coses que veuen els seus ulls per obtenir una altra realitat que ell, pretensions insigne!, diu que és una realitat més alta i pura que la que copsen els altres.

He passat cinc estius a Vilassar. Puc dir que el conec? Oh, la meua abstracció no ha arribat fins al punt de viure-hi com un fantasma. No. el treball de la imaginació, la dèria

d'evadir-se, no han estat tan constants que no m'hagin donat alguna treva. He passat alguns moments de felicitat perfecta, assegut a la sorra de la platja. M'he encantat de veure, caminant cap a la muntanya, com la gran blavor de la mar salta damunt les cases blanques i les teulades vermelles...

Però, precisament, són aquests breus minuts de contacte amb Vilassar, els que expressen la meua recança. Tinc la sensació que he passat, distret, damunt d'una terra d'elecció. Tinc por que he badat —deixeu-m'ho dir clarament—.

CARLES SOLDEVILA

SINGLADURES

Butlletí del Museu de la Marina de Vilassar

Número 14 - Octubre de 1992

Edita: Museu de la Marina de Vilassar
«Sènia del Relotge»
Av. Eduard Ferrés i Puig s/n
08340 VILASSAR DE MAR (El Maresme)

Impressió: Oikos-Tau - Vilassar de Mar